

THE KOSTILS SHOW

SZÖVEG TEXT TÍMÁR GIGI
FOTÓ PHOTOGRAPHY PERLAKI MÁRTON

Brashlyyoung, laid-backand, evenmore, comingfromUzbekistan, a seemingly exotic country compared to the Central-Eastern-European swamp - however, they don't like speaking about their origins. The Kostil brothers, Danila and Luka are well-known figures of the young filmmaker generation in Hungary, but they haven't considered shooting a feature film yet. Because being self-assured does not equal being self-conceited.

On themselves

Danila: I'm 27 years old, as a freelancer director I make short and documentary films, commercials and video clips. I really like stop motion animation and fusing it with all kinds of traditional motion picture techniques. I'm interested in how animation and motion picture works together. My latest obsession is object animation, I think it's magical. As a child I dreamed of moving objects without touching them. Like the Jedi. To do object animation, you take an object, put it down, take a picture of it, put it to another place, take a photo again and eventually you see the object moving. This is something I have always desired to do, or, at least the illusion of that.

Luka: I'm 22 years old, currently struggling to

graduate at MOME (Moholy-Nagy University of Art and Design – the ed.).

Danila: We are struggling. Even though I'm five years older, we'll probably graduate the same year.

Luka: I basically do the same as Dani, but besides the similarities, I'm not really focusing on animation. I'm rather inspired by seeing the actors moving, dancing and speaking in front of the camera. Nothing magical. Or, it is in fact magical, but in a different way. I'm in the period of finding my way, I work a lot. I have already done commercials and documentary films, I'm testing myself. I used to paint, but nowadays it doesn't motivate me. I do stage design for Dani: I'm interested in that because

of our father who is originally a mechanic engineer and organized an engineering club, a quasi young inventors' club in Russia. They built robots, space ships and won prizes with them in Moscow. I inherited more from this than Dani did, I enjoy creating things with my hands.

On filmmaking

Danila: Why films? Because it's one of the sexiest things.

Luka: The most complex.

Danila: The sexiest job you can have is being an astronaut or a pilot, the second sexiest is being a rock star and the third is being a

director. To become an astronaut you need a different attitude, we can hardly be rock stars as we don't play any musical instruments, so it's only the third one left for us.

Luka: I have already worked in a feature film, as costume designer for the sake of gaining experience. While the rain kept falling on me, I saw the people sitting relaxed in their comfortable chairs after eating in a cool restaurant. So I took a liking to it (laughs). But I think this moviemaker thing is an exaggeration. We're not filmmakers in the classical sense. Directing a feature film would be a tough nut for us just yet. This is a serious profession which we're trying to learn in an autodidactic way but it will take a couple of years more until we become real filmmakers. We can do a number of things which we have become skilled at or picked up by ourselves, but a real movie is a serious work. Putting together and producing a two-minute clip is completely different from shooting a feature film where you are responsible for paying attention to everything. You need routine and you have to be able to take decisions in order to narrow down the endless row of possibilities or to choose the best techniques from handycams to camera dollies that fit what you want to show. Films are very complex, it's easy to get lost and make huge mistakes.

Danila: In a good film you can feel the absolute message in each picture and cut. A good director is able to convey a message which is characteristic of him or herself. If someone sings out of tune, you can notice it already before the end of the song. Similarly, a badly chosen costume, a fake character or a wrongly recorded voice can destroy everything. Of course our ultimate goal is making a real feature film.

Luka: We also need life experience to do that.

Danila: You need experience to have something to say. The point is the whole impression that the film leaves, not the words. I don't want to ridicule myself now with a feature film. Maybe it would be OK, but not The Real Thing.

On applied filmmaking

Danila: It's a good way to practice. Fortunately, we have a lot of opportunities to do that. I managed to raise the attention of certain people, so two years ago I could start making commercials. And the West is not the only place to work. The quality is getting better and better in the East as well. There are very good commercials in Romania, for example. They don't have this strict system, the budget is much smaller, but in turn, you have more freedom to think. This challenge brings creativity.

Luka: My first film was shot on a budget of fifty thousand forints. It was a music video for a Beat Dis song, entitled Horror Mirror. For the three-and-half-minute clip we had ten minutes of raw material to shoot on Super8. But I still love the clip. It was a good kickoff. I work less than Dani, sometimes there are two-month pauses between two jobs. In the meantime I get completely withdrawn and it feels fucking good to work again. It's real transcendental.

Danila: It would be good to get some experience in classical films as well. In video clips or commercials you don't often see two people simply having a conversation. For example a boy and a girl who are in love with each other. It's a basic thing which I really want to work on, but now I don't get this opportunity. Instead I do experimental things, my short films are rather attempts. But I like the genre of music videos, I enjoy working with music. Music is important in real films as well.

Luka: It gives you an opportunity to experiment

and see how music and picture fit together.

Danila: I believe that you have to be yourself even when you make films on commission. Otherwise they won't be good.

Luka: If you have commissions, you have money. The more money you earn, the more possibilities and means you have. It's good and useful.

On Russia

Danila: Since this topic was basically raped a while ago, we don't find it important that we weren't born here because it might distract the attention from our work to our origin. Back in 1996, we moved to Hunga..... zzzzzzzzzzzz (laughs). Of course, it's impossible to disregard it, we think of ourselves as Russians. But we don't like speaking about it. We've had enough. Sometimes we contemplate of Russia from far away, but it doesn't mean that we want to move back. Maybe once to St. Petersburg, because that's a fantastic city.

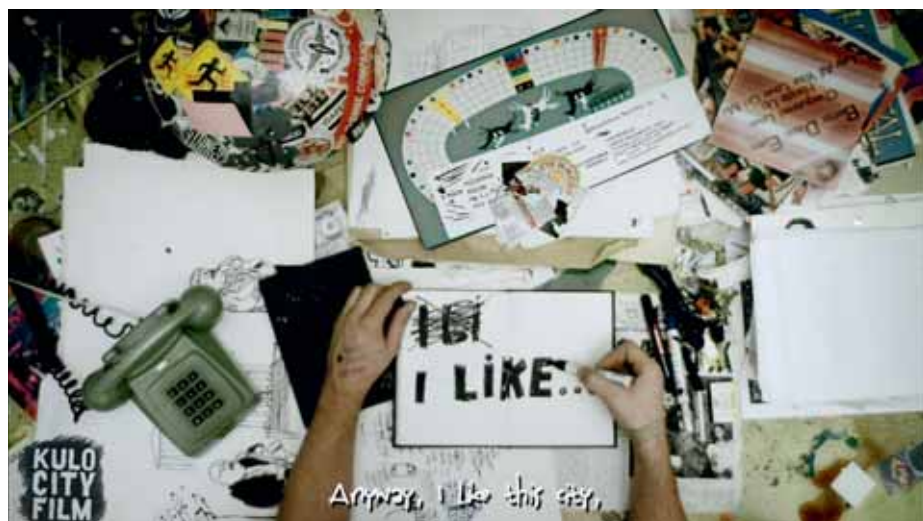
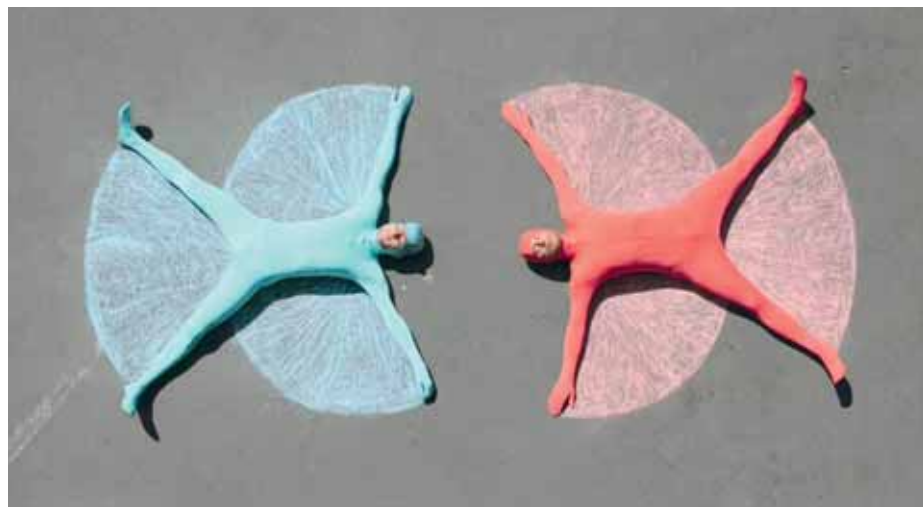
Luka: Moscow makes me so depressed that I have to run away after one week. At least one country to the West.

Danila: They say my animations have a little bit of dirty Russian edge to them. They're not completely clear, rather gloomy, but ironic at the same time. It has an atmosphere and people like this. I adore Russian animation and I'm sure that it has made an impact on me.

Luka: We cannot really say as much about the Russian things as people expect. However, I find Russian constructivism and suprematism really inspiring.

Danila: We've been living here for thirteen years, but the fact that our names are foreign is still noticed. Everything that comes from abroad is exotic and trendy for the Hungarians. Maybe it's our advantage (laughs).

On fun and sadness

Danila: I find American blockbusters very entertaining. Extra-large popcorn, Coke, munching loudly, without any attention for professional aspects. It's another culture, no one waits for the closing credits. It doesn't make any sense to ponder over these films, I just receive them and let them go through myself. But some American indie films are excellent, especially those made by first-time feature directors. However, some blockbusters also amaze me, but very rarely. Independent films are mostly profound and sad. Basically, high art in general tends to be profound and sad. Maybe it wasn't always like this because then artists would have died of hunger. But nowadays sad things can be profitable as well. Something can have a value even if it's not about happiness. By the way, in Hungary everyone is very sad and pessimistic. People are negative and dismissive of everything, especially their own culture. Those who work here are in a difficult situation because they don't get enough positive feedback from their environment. I'm able to adore people and I like doing it in a proper way. I like it when people adore each other. It releases positive energies. But here people rather tend to look at each other suspiciously instead of supporting each other.

On current projects

Danila: Currently I'm working at a super-secret, gigantic international documentary feature. It's about a Ukrainian cage fighter woman, but that's all I can tell you. A Canadian director gave me the hint with whom I make post-productions at the same place. He found the topic but on one hand he's working on something else now, some Samuel L. Jackson-film I think, and on the other hand, I speak Russian. We have already spent two weeks in Ukraine, doing the research and shooting the pilot.

Luka: I've just started to cut a five-minute film about the Kodály-method. The project is a national campaign consisting of ten parts. Each hungaricum is presented by an immigrant. We made three films out of the ten. Dani had the Rubik-cube and the bath culture.

On cooperation

Luka: We often work together but it doesn't always go smoothly. We love each other much more than being able to work without conflicts.

Danila: Luka is very sensitive, if we work together he feels that I'm terrorizing him. The typical younger brother-syndrome.

Luka: I'm Cancer, while he's Leo. I'm touchier.

Danila: Once we directed together.

Luka: It was awful.

Danila: It was awesome! We made a video clip for Anima Sound System. But we're not like the Coen-brothers.

Luka: Not yet.

Danila: That would be even cooler. It would be a mistake not to capitalize on the relationship between us. Because despite the age difference and the grumpiness we know exactly what the other is thinking of.

Luka: I've been art director in one of Dani's films, I make props and costumes. I think it's not a problem that we don't direct together. Most conflicts are caused by the fact that both

of us have a firm idea in his head about the role of the director in film production and our images don't match at all. By Dani, for example, the information flow doesn't always work perfectly.

Danila: I like to let people doing their tasks. But if I'm not satisfied with the result, I make them repeat it a

Luka: So I often work on things in vain for days. Speaking a few words would easily solve the problem, but it never happens because he is such a ham. I'm more systematic than this. I've worked in a number of productions in lots of positions. I'm more aware of the hierarchy, I know how it feels when you arrive somewhere and people don't kiss your hands immediately. Maybe that's why I'm so angry with Dani, because he has missed out these steps.

Danila: Welcome to The Kostils Show (laughs). Part of it is that we never agree on anything.

Szemtelenül fiatalok, lazák, ráadásul a közép-kelet-európai mocsárban egzotikusnak tűnő Űzbegisztánból származnak – ha erről nem is szeretnek beszélni. A Kostil testvérek, Danila és Luka a magyar fiatal filmes generáció ismert alakjai, bár nagyjátékfilm rendezése egyelőre meg sem fordul a fejükben. Mert a magabiztosság azért nem jelenti, hogy el is szálltak volna.

Magukról

Danila: 27 éves vagyok, rövid-, dokumentum-, és reklámfilmeket, valamint videóklipet rendezek szabadúszóként. Rendkívül szeretem a stop motiort és annak keverését mindenféle klasszikus mozgóképpel. Az animáció és a sima mozgókép együttes megjelenése izgat. Az aktuális kattinásom a tárgyanimáció, szereztem maga a varázslat. Gyerekkori álmom, hogy

tárgyakat mozgassak anélkül, hogy hozzájuk érnek. Mint a jedik. A tárgy animációban leraksz valamit, lefotózod, odébb teszed, megint lefotózod, végül azt látod, hogy magától mozog. Ebben benne van az, amire vágytam. Legalábbis az illúziója.

Luka: 22 éves vagyok, a MOME-ra járok, próbálom befejezni.

Danila: Próbáljuk. Őt év van köztünk, de talán egyszerre fogunk végezni.

Luka: Gyakorlatilag ugyanazt csinálom, mint Dani, de a sok hasonlóság mellett én nem vagyok animáció-orientált. Nekem inkább az tetszik, amikor szereplők a kamera előtt mozognak, beszélnek, táncolnak. Semmi varázslat. Illetve persze az, de más. Az útkeresés fázisában vagyok, sokat dolgozom, csináltam reklámot is, dokumentumfilmet is, próbálgatom magam. Egy időben festettem, de az most nem motivál. Daninak szoktam díszletet építeni. Vonzódom ehhez apánk révén, aki gépészmérnök végzettségű és technika szakkört, afféle fiatal feltalálók klubját vezetett Oroszországban. Robotokat, holdjárót építettek, amivel díjakat nyertek Moszkvában. Rám ebből több ragadt, mint Danira, szoktam kékezi dolgokat is csinálni.

A filmezésről

Danila: Hogy miért film? Az az egyik legszexibb.

Luka: A legszexibbebb.

Danila: A legszexibb szakma az űrhajós meg a pilóta, a második a rockszlár, a harmadik a rendező. Az űrhajósághoz sajnos másfajta beállítottság kell, a rockszlárság nem megy, mert semmilyen hangszerelem nem játszunk, hát maradt a harmadik.

Luka: Én dolgoztam nagyjátékfilmben – ruhásként, a tapasztalat kedvéért –, és bár rám esett az eső, láttam a kényelmes székekben ülő embereket, akik kipihentek voltak és épp egy jó étteremből jöttek ki, kedvet csinált a dologhoz (nevet). De szerintem erős túlzás ez a filmezés dolog. Nem vagyunk a klasszikus értelemben vett filmesek. Nagyjátékfilmet rendezni még túl nagy

fatat lenne nekünk. Ez egy nagyon komoly szakma, amit próbálunk autodidakta módon elsajátítani, de még évek kellene, hogy filmesek lehessünk. Ami ránk ragadt, vagy amit megfajítottunk azt meg tudjuk valósítani, de az igazi film komoly dolog. Más összerakni, levelezni egy kétperces dolgot, mint egy nagyfilmet úgy, hogy mindenre neked kell ügyelni. Ahhoz rutin kell, döntési képesség, hogy be tudd szűkíteni a végtelen sok lehetőséget, hogy tudd, ahhoz, amit meg akarsz mutatni, a kézikamera vagy épp a sínre szerelt lesz jó. A film nagyon sokrétű dolog, könnyű benne eltevedni és nagy hibákat elkövetni.

Danila: Egy jó filmben minden képsorban, vágásban érezni lehet egy abszolút üzenetet. A jó rendező erre képes úgy, hogy ez az üzenet egyedi, rá valló lesz. Ha valaki hamisan énekel, azt hallani anélkül, hogy a dal végére érne. Ugyanígy egy filmben egy rosszul megválasztott ruhadarab, egy hamis szereplő, vagy egy rosszul felvett hang mindent elronthat. Persze a végső vágy egy rendes nagyjátékfilm.

Luka: Ahhoz élettapasztalat kell, még legalább tíz év.

Danila: Kell ahhoz, hogy tudj mit mondani. Nem a szöveg a lényeg, hanem az impresszió, amit az egész sugall. Nem nevetném ki magam most egy nagyjátékfilmmel. Még ha jó is lenne, akkor se lenne Olyan.

Az alkalmazott filmezésről

Danila: Kiváló gyakorlás, amire szerencsére sok lehetőségünk van. Sikerült felkelteni bizonyos emberek figyelmét, így két éve elkezdhettem reklámokat csinálni. Pedig nem csak Nyugaton lehet alkotni. Ahogy egyre keletebbre megyünk, ott is javul a színvonal. Romániában például nagyon jó reklámfilmek vannak, valahogy nincs ez a nagyon merev rendszer. A klipeknél, mivel általában kevés a pénz, cserébe nagyobb szabadságot adnak. Ez kihívás, kreativitást szül.

Luka: Az első filmemet ötvenezer forintból csináltam. A *Beat Dis Horror Mirror* című klipje volt, a három és fél perces számhoz volt tíz perc *Super 8*-as nyersanyag. De imádom a mai napig. Jó lökés volt. Én kevesebbet dolgozom, mint Dani, akár két hónap is eltelik, mire újra forgatok. Az alatt tényleg élásom magam, és aztán amikor megint kell rendeznem, az kurva jó, teljes átszellemülés.

Danila: Jó lenne klasszikus filmben is tapasztalatot szerezni. A klipekben és reklámokban kevésszer van olyan, hogy mondjuk két ember egyszerűen beszélget. Egy fiú és egy lány, akik szerelmesek egymásba. Alapdolog, kívánom is, de a mostani feladataim közt nem szerepel. Kísérleti dolgokat csinálók, a rövidfilmjeim inkább próbálkozások. De a videóklip nagyon jó műfaj, szeretek zenére dolgozni. Ez a klasszikus filmekben is fontos.

Luka: Lehet kísérletezgetni és jó megtapasztalni, hogy működik a zene a képpel együtt.

Danila: A megrendelésre készült filmben is magadat kell adni, különben nem lesz jó. Én ebben hiszek.

Luka: Ha van megrendelő, akkor van pénz. Ha van pénz, több eszköz és lehetőség van, ami jó és hasznos.

Oroszországról

Danila: Egyszer megerősítették ezt a témát, azóta azt gondoljuk, nem olyan fontos, hogy nem itt születtünk, mert nem jó, ha a szakmai rész helyett a származásunk kerül a középpontba. 1996-ban ideköltöttünk Magyaror... zzzzzzzz (nevet). Persze nem lehet kivonni belőlünk, orosznak tartjuk magunkat. Csak nem annyira szeretünk erről beszélni. Elég volt. Innen messziről romantikusan gondolunk Oroszországra, de azért nem költözni még vissza, majd egyszer mondjuk Szentpétervárra, mert az egy varázslatos város.

Luka: Moszkva épp egy hét alatt annyira kikészül, hogy menekülök. Legalább egy országgal nyugatabbra.

Danila: Azt mondják, minden animációmban van egy kis koszos szöveg beütés. Sose teljesen letisztult, van benne valami nyomasztó, ugyanakkor ironikus. Ez tetszik az embereknek, van egy hangulata, világa. Imádom az orosz animációt, biztosan hatással van rám.

Luka: Nem tudunk annyit mondani az orosz vonalról, amennyit elvárnának az emberek. Bár nekem például az orosz konstruktívizmus meg szuprematizmus művészi szempontból nagyon fontos.

Danila: Tizenhárom éve itt élünk, de az, hogy idegen néven mutatkozunk be, még mindig számít. A magyarok szemében minden, ami külföldről jön, az egzotikus és trendi. Ezzel talán van egy kis szerencsénk (nevet).

Szórakozásról és szomorúságról

Danila: Szórakoztatnak az amerikai szuperprodukciónak. Hatalmas popcorn, hóla, hangos rágesztés, kikapcsolva a szakmai szempontokat. Ez egy másik kultúra, ahol nem nézik meg a vége főcímét. Nem érdemes gondolkodni rajta, csak befogodom, áteresztetem magamon. Bár az amerikai független filmekben is vannak nagyon jó dolgok, főleg első film-es rendezőknél. De a szuperprodukciónak között is van, ami lenyűgöz, csak nagyon ritka. A független filmek többsége mély és szomorú. Alapvetően minden magas művészet az. Régebben talán nem volt, mert akkor éhen haltak volna a művészek. Most viszont azt is megfizetik, ami szomorú. Annak is van értéke, hogy valami nem a boldogságról szól. Magyarországon amúgy is mindenki nagyon szomorú és pesszimista. Negatívok és elutasítók az emberek mindenben, de leginkább a saját kultúrájukkal szemben. Akik itt dolgoznak azoknak nehéz, mert nem kapnak annyi pozitív visszajelzést a környezetükből. Én tudok rajongani, és szeretem is megadni a módját. Szerintem jó dolog, ha az emberek képesek rajongani egymásért. Pozitív energiákat szabadul fel. Itt viszont mindenki inkább gyanakodva nézi a másikat ahelyett, hogy támogatná. A futó projektekről

Danila: Most egy szupertitkos, mega-giga nemzetközi egész estés doksin dolgozom. Egy ukrán kettecharcosnőről szól, de többet nem mondhatok. Egy kanadai rendezőtől kaptam a tippet, akivel egy helyen utómunkázunk. Ő rátalált erre a témára, de egyrészt épp máson dolgozik – valami Samuel L. Jackson-film –, másrészt én tudok oroszul. Már két hetet töltöttünk kint kutatással, a pilót forgatásával. L: Én tegnap kezdtem vágni egy ötpercest a Kodály

módszerről. Az a próbó egy hungarikumokat bemutató országos kampány, amelynek tíz részében egy-egy bevándorló mutat be egy-egy hungarikumot. A tíz filmből hármat mi rendezünk. Danié a Rubik kocka és a fürdőkultúra.

Együttműködésről

Luka: Szoktunk együtt dolgozni, csak nem mindig zökkenőmentes. Túlságosan szeretjük egymást ahhoz, hogy ne veszekedjünk folyamatosan.

Danila: Luka elég érzékeny, ha együtt dolgozunk, úgy érzi, terrorizálom. Tipikus öcs-szindróma.

Luka: Én Rák vagyok, ő meg Oroszlán, én érzékenyebb vagyok.

Danila: Egyszer rendeztünk is együtt.

Luka: Borzalmas volt.

Danila: Tök jó volt! Az Anima Sound Systemnek csináltunk klipet. De nem vagyunk olyanok, mint a Coen-frvérek.

Luka: Egyelőre.

Danila: Pedig az még menőbb lenne. Kár lenne nem kihasználni a köztünk lévő kapcsolatot. Hogy a korkülönbség meg mufurckodás ellenére nagyon tudjuk, mire gondol a másik.

Luka: Voltam art director Dani filmjében, kellékeket, díszleteket csinálók. Nem is baj, hogy nem rendezünk együtt. A legtöbb konfliktus abból adódik, hogy mindkettőnek van egy kép a fejében, hogy egy rendezőnek mi a szerepe egy produkcióban, és ez nagyon nem egyezik. Daninál például sokszor akadozik az információcsere.

Danila: Szeretem rábízni az emberekre a dolgokat. De ha utána nem tetszik, megismételtem.

Luka: Így sokszor napokat feleslegesen dolgozom valamin, pedig csak annyi kellett volna, hogy három mondatot beszéljünk róla, de ez nem történik meg, mert ő egy ripacs. Én ennél precízebb vagyok. Sok különböző produkcióban dolgoztam különböző szerepekben. Jobban érzem a hierarchiát, hogy milyen ott elhelyezkedni, ahol nem csókolnak neked kezét, ha bejössz reggel. Biztos ezért vagyok befejezve a Danira, mert neki kimaradtak ezek a lépcsők.

Danila: Ez a *The Kostils Show* (nevet). Része az is, hogy semmiben nem értünk egyet.

